

Милета Аћимовић Ивков

О РАДОСТИ ЖИВЉЕЊА

Писмо Живораду Недељковићу

Добри мој Жико,

Поноћ је, увелико, и ја, ево, под овим питомим и просењеним мачванским небом, што га пун месец мангупски наткриљује, помало сетно, али са радошћу, мислим на вас. На вас, ближње ми Недељковиће. На благородну Оливеру и враголастог синка Јеврема, са којима сам одавно склопио онај душевни савез коме време, мимо свега, мало шта одузима а постојано снажи духовну крепост и чврстину, радно упорство и моралну снагу – неопходне за трајање.

Ближи се дан Преображења Господњег, па ваља поћи Жичи и Краљеву у походе да би се сабрано, слешки, а помало против преовлађујућег духа и говора савременог нам света и века, казала још која тачна реч о поезији и критичком поимању, што је, да поновимо, нужно колико и дисање. Доћи ће звани угледници – песници и тумачи. Чувари пламена и учене стегоноше критичког духа, духа сазнања. Слећи ће се у трпезарији манастирској опет силан свет жељан лепоте и жедан утехе. А у библиотечкој читаоници ће се у високу зиданицу полагати мудросне похвале твом једноставном, а сложеном и дубоком песничком говору. Знам, биће тако. А тако мора и треба да буде, јер поезији и духу божанске утехе сви дугујемо.

А ја вам доћи не могу. Остаћу овде у свом мачванском селу прашњавих шорова кроз које кликћу раздрндани аутомбили и надглашавају се упштене снаше док их у лаким замасима, као пред невреме, надлећу гугутке, голубови, ласте и роде – весници чисте лепоте и гласници блиског

нам раја. Остаћу овде у самодосуђеној сеоској идили којој се загубио прастари основ, а којој је сумрачно небо утрнућа надомак. Нашој разбаштињеној сеоској питомини – и теби једнако драгој – у којој ваља да се полечим и опоравим. Јер ја верујем Борхесу, када у причи „Алеф” каже, да су: „село и спокој два велика лекара”. А верујем и безпризивним истинама изреченим у твојим песмама, колико и снази твојих концентрисаних описа и вишеслојних слика обременених животодавним смислом. Ето, и ја сам поринут у *овај свети*. Поимам све његове мене и прихватам све његове дарове. Без колебања и остатка. Само се упорно ослањам на моћ говора – ту нашу непорециву награду, наду и утеху. Ту *једину и највишу моћ* којој смо заједно обречени. И дужни.

Овде сам међу књигама. И међу твојим књигама и песмама. Ево их залистаних и одложених како леже разастрте по соби до улице – у којој си се и ти у једном од минулих врелих лета борио са комарцима и несном. Погледнем их, прочитам штогод, онако насумице, па зажмурим и одложим мимо. Да, скорија књига *Овај свети* чини се да је сабиром књижевно-уметничких вредности одвојила од других твојих песмарица. У њој си ми сав свој – говориш до танчина својим поособљеним и проживљеним лирско-медитативним гласом: из свог искуства, досуђеног места, културног модела, хоризонта и знања. И устројио си је чврсто, катедрално. Држи се у њој све. Расте у времену и постојано сјајка у духу и уму.

У свету који се, како Павле Евдокимов на једном месту бележи, „десакрализује пред нашим очима”, и ја сам потражио ослонац и смисаоно поуздање међ твојим лиричним песмама. Дубоко проживљујем твоје певање из срси, из самог корена живота, из неме суштине ствари. Сад су ми јасније, примером твога стихославља призване, присне речи старца Тадеја да: „Само оно што је од срца дотиче се другог срца”. Те да „нема краја лепоти”.

Стремећи тој бескрајној лепоти, као жуђеном доживљају и истављеном идеалу, и наши животи протичу и у том се протицању сатрепетно додирују и богате за хват радости, проблесак сјаја и преобиље смисла што нам их досуђени живот овде дарује. Овде, међу својима, међу којима ћу узрадован и канда помало сетан и сам у изабраним, свечарским часовима што следе духом б(д)ити.

Због тих часова и због тих људи, наше готово затајене књижевне и академске дружине коју с разлогом узорном сматрамо – а о најбољем друштву Гете подсећа да је, као по твојој мери срезано, речено како:

„разговор у њему поучава, (а) ћутање у њему образује” – у овај поноћни час, на овом рођењем присвојеном месту, ове посвећене речи, уз унутарњи дрхтај пригушене радости и стрепње, теби као самом себи молитвено казујем.

Нека се наша свећа не угаси и нека пламсају и горе крв и „ватра језика”. Нека се изнова чују „речи као крв неопходне” и нека живи и умножава се говор који прониче, похваљује и велича *овај свети*. Нека нас у сну дозивају и у молитвама помињу. Нека се здруже и држе људство и српство. Нека нас маме и ка неизрецивом носе „лепа искушења живота”. Нека је милостиво „Време, непроцењиво време”, нека нам досуди вечни „посед лепоте”. Нека и за нас сија сунце доброте. Јер, *добро, јесте, живети...*
Живи били!

У Бановом Пољу, 17. августа 2016. године.